

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1055 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@repate.hu

🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/88/2017/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

264/2017. (XII.14.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2017. február 22-én előterjesztett **panaszát** a 2017. december 14-én megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést fogantatosító szerv – [...] Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos a postai úton előterjesztett beadványában előadta, hogy 2017. február 19-én 12 óra 46 perckor segélyhívást kezdeményezett a rendőrség 107-es hívószámán. A hívástól számított kb. 35 perc elteltével megjelent két rendőr abban az udvarban, ahol őt tettleg bántalmazó személyekkel lakik. A panaszos nem látta a rendőrök válllapját, illetve az azonosítószámát a ruházatuk részleges fedése miatt, így sem a rendfokozatukat, sem az azonosító számukat nem tudja. A két rendőr igazolványa felmutatása és házkutatási engedély nélkül, illetve a panaszos jóváhagyása nélkül az ingatlan területére lépett. Elkérték a panaszos személyi igazolványát és számon kérték, hogy miért kellett a helyszínre jönniük. A panaszos elmondta, hogy megtámadták a közös udvarban, majd tettleg bántalmazták a szomszédjait. A rendőröket nem érdekelte a személyek személyleírása. Ezt követően a bántalmazóihoz mentek a rendőrök, majd nem sokkal később a rendőr az közölte velük, hogy nem tudja ki tett, pontosan mi történt. Ezután elnézést kért a panaszos támadóitól, a panaszossal pedig közölte, hogy a jövőben ne merészelje a segélyhívót használni. A panaszost a támadói „kis buzinak” nevezték a rendőrök jelenlétében, illetve közölték, hogy a panaszos néhány „nőies poén” miatt hívta a rendőröket a helyszínre. A panaszos nem tudott láttelepet felvetetni, a rendőrök nem segítettek a panaszosnak, hogy biztonságosan elhagyhassa az udvart.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

Miután a rendőrök elhagyták a helyszínt a panaszost ismét bántalmazni akarták a szomszédjai, rugdosták az ajtaját, illetve verték az ablakát. A panaszos végül késő este menekült el a saját ingatlanrészéből. A tettegességre azért került sor vele szemben, mert az egyik szomszéd valótlanul megvádolta, hogy az egyikük feleségét megtámadta a panaszos megtámadta a helyi élelmiszerboltban.

A panaszos szerint a rendőrség mulasztott az ügyében, és kéri az ügye kivizsgálását.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A kapitányságvezető 2017. május 23-án kelt átirata szerint a kifogásolt rendőri intézkedésről kép-, vagy hangfelvétel nem készült.

Panaszossal szemben az intézkedést a Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztálya Járőr- és Őrszolgálati Alosztályának járőrvezetője, E. r. törzsszázlós és járőre, L. r. őrmester fogatosította. Személyes szabadságot korlátozó intézkedésre nem került sor.

A küldési adatlap alapján 2017. február 19-én 12 óra 46 perckor a panaszos a 112-es segélyhívó számra bejelentette, hogy „anyja és élettársa folyamatosan bántják, már többször rátörték az ajtót. A nő most is megverte. Retteg tőlük. Segítséget kér.”

A Rendőrkapitányság munkatársait a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 2.§ (1) bekezdése, a 13.§ (1)-(2) bekezdései és a 24.§ (2) bekezdése alapján intézkedési kötelezettség terhelte. Szolgálati fellépésük módja a rendőrkapitány szerint megfelelt a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 5.§ (1) bekezdésében és az Rtv. 20.§ (1)-(2) bekezdéseiben foglaltaknak.

A járőrök a Tevékenységirányítási Központ (a továbbiakban: TIK) utasítására a panaszos lakcímére vonultak, mivel ott a bejelentés szerint a panaszost bántalmazták. Bejelentővel felvették a kapcsolatot, napszaknak megfelelően köszöntek, azonosították magukat és közölték jövetelük okát. A panaszos a segélyhívó számon tett bejelentésének okát kezdte el mondani a járőröknek. A járőrvezető megkérdezte, hogy biztosan a folyosó, a bejárati ajtó előtti terület a legalkalmasabb-e arra, hogy a történeteket előadja, nem lenne-e a bejelentő részéről célravezetőbb a saját lakása közegében, nyugodtabb állapotban kommunikálni. A panaszos erre igennel felelt, így a rendőri fellépésre a magánlakásban az Rtv. 31.§ (1) bekezdése alapján, bebocsátás révén került sor.

A lakásban panaszos előadta, hogy egy nő bántalmazta, egy alkalommal arcon ütötte, ennek pontos részleteit azonban felidézni nem tudta, támadóját nem jelölte meg, róla személyleírást közölni nem tudott. Előadása zavaros, ellentmondásos volt. A járőr tájékoztatta őt a hamis vád jogkövetkezményeiről is. Felhívta a bejelentő figyelmét a segélykérésében konkrétan megjelölt támadó, majd a helyszíni nyilatkozata között feszülő ellentmondásra, mely szerint már nem volt biztos támadója kilétében. Panaszos mindvégig zaklatott, felindult volt, érdemi, a rendőri intézkedés szempontjából felhasználható információval szolgálni nem tudott.

A rendőrök kitérkezésekor a helyszínen a bejelentőn kívül senki nem tartózkodott, tanúként megjelölhető személyről a rendőrségnek nincs tudomása. A magánlakásban a panaszos és az intézkedő járőrpár tagjai voltak jelen.

Az intézkedés segélykérésre, a TIK utasításra történt. A hangnem az Rtv. és az Szolg. Szab. előírásainak megfelelően udvarias, magázódó volt. A zaklatott állapotban lévő panaszost a rendőrök igyekeztek megnyugtatni, hogy az intézkedés során részéről értékelhető, rendőri szempontból felhasználható és a valósággal összhangban lévő adatokat, információkat nyerjenek, melyek a jog- és

szakszerű intézkedés érdekében elengedhetetlenek.

A rendőrök panaszos által elmondottak alapján megkísérelték a helyszíni adatgyűjtést, tanúkutatást, ez azonban eredménytelenül zárult, más személy meghallgatására ezért nem került sor.

A rendőri jelentések alapján olyan kijelentés nem hangzott el, hogy a panaszos ne merészszejen többször segélyhívó számra telefonálni.

A panaszos azon állítása, hogy a meghallgatása során nem rögzítették a támadói személyleírását, nem alátámasztható. A jelentések egybehangzóan cáfolták ezt.

A jelentések erre vonatkozóan egybehangzóak, ezért panaszos állítása nem támasztható alá.

Arra kérdésre, hogy megfelel-e a valóságnak az a panaszosi előadás, hogy panaszost a rendőrök jelenlétében dehonesztáló kifejezésekkel illették az általa támadóként megjelölt személyek, a rendőrkapitány akként válaszolt, hogy a rendőri jelentések alapján a kifogásolt intézkedésnek nem volt tanúja, ott és akkor panaszoson és a rendőrökön kívül más nem volt jelen.

Arra a kérdésre, hogy megfelel-e a valóságnak az a panaszosi előadás, hogy a rendőrök nem segítettek neki abban, hogy biztonságosan el tudja hagyni a helyszínt láttelelet felvétele végett, a rendőrkapitány akként válaszolt, hogy a rendőri jelentések alapján panaszos ezen állítása sem támasztható alá, valamint a járőrpár korábbi intézkedéseit, intézkedési kultúráját tekintve ez messze nem tekinthető életszerűnek sem.

A járőrpár az intézkedését az Rtv. 11.§ (1) bekezdésére figyelemmel hajtotta végre, segítségnyújtási kötelezettségüknek az Rtv. 24.§ (1)-(2) bekezdéseiben foglaltak szerint tettek eleget, pontos felvilágosítást adtak a jogsérelem esetén felmerülő előírásokról, eljárásokról, cselekményekről, így többek között az aktív jogérvényesítő panaszosi magatartást feltételező láttelelet felvételének szükségességéről is. Ezt a rendőri jelentések részleteiben taglalják, az abban foglaltak egyezést mutatnak a Szolg. Szab. 8.§ (1)-(2) bekezdéseiben, valamint a 9.§ (1) bekezdésében előírtakkal.

Panaszos a rendőri tájékoztatást, felvilágosítást tudomásul vette, a járőrök helyszíni intézkedését nem kifogásolta, erre utaló kijelentést nem tett. A rendőri jelentések tartalma alapján a panaszos az intézkedés során megnyugodott, magatartása rendezettebbé vált, megköszönte a rendőri közreműködést. A járőrök a fentiek nyomán közölték az intézkedés befejezettségét, majd a helyszínről távoztak. Az intézkedés vége és eredménye a TIK-nek jelentésre került. Az intézkedés alapján nem indult sem szabálysértési, sem pedig büntetőeljárás. A bejelentést tartalmazó hangfelvétel a TIK-ben nem áll rendelkezésre.

2) E. c .r. tzl. 2017. május 15-én a Testület megkeresésére készített jelentése rögzíti, hogy 2017. február 19-én 13 óra 00 perckor jelentek meg L. r. őrm. kollégával TIK utasításra a helyszínen.

Az ügyelet utasítása szerint a panaszos tette a bejelentést, hogy őt az anyja bántalmazta. Az adott címen rendszeresen kellett járórnek intézkedni, mert folyamatosan fennálló probléma az együtt élni képtelenség a közös udvarban lakók között.

Kiérkezésükkor az udvar teljesen üres volt, senki nem tartózkodott kint. Az 5-ös ajtón bekopogtak, ahonnan egy ijedt vékony hang szólt ki, hogy "Ki az?". Közölte, hogy a Rendőrkapitányságról jöttek a címről érkező segélykérés miatt. Ekkor kinyitotta az ajtót egy férfi - a bejelentő -, ekkor mindkettőjük neve, rendfokozata, jelvény száma, beosztási helyének közlése megtörtént. A férfi fennhangon, szinte hisztizve elkezdte mondani, hogy mi is történt vele, ekkor megkérdezte a r- tzl., hogy bemehetnének-e mindannyian a lakásba, hogy ne az ajtóban kelljen mindezt megbeszélni, nyugodjon meg egy kicsit. A panaszos azt felelte, hogy természetesen bemehetnek, jobb is, mert fél. Az intézkedés során végig zaklatottan viselkedett, összefüggő mondatai nem nagyon voltak, nehézkes volt a mondandóját

megismerni.

Kérdésükre a panaszos elmondta, hogy őt egy, az udvarban lakó nő bántotta, egész pontosan kapott tőle egy pofont. Kérdésre, hogy ki volt az, azt mondta, hogy nem ismeri, csak látta már. Közölte vele, hogy a bejelentésében konkrétan megnevezte a "támadóját", azt mondta, hogy nem valószínű, hogy ő – az anyja – volt. nem is emlékszik, hogy nézett ki.

Ezt követően a rendőr tájékoztatta a "hamis vád" jogkövetkezményeiről.

Kérdésre, hogy keletkezett-e sérülése, azt mondta, hogy pofont kapott, épphogy érzi csak, látható sérülés nem volt a személy arcán.

Miután a panaszos zaklatott volt, a rendőr a kollégájával igyekezett a lehető legnyugodtabb hangon beszélni vele, hogy a kommunikáció működjön.

A bejelentésben szereplő személyeket a rendőrök által ismert egyének, szintén ott laknak, a közös udvarról nyíló lakásokban. A rendőrök másokat meghallgatni nem tudtak, mivel ahogy érkezésükkor, úgy az intézkedés közben sem tartózkodott ott senki, ajtót pedig nem nyitottak sehol.

A r. tzls. tájékoztatta a panaszost, hogy amennyiben eljárást szeretne a történeteket követően, abban az esetben el kell mennie a kórházba, láttelepet kell vetetnie, majd annak birtokában jelenjen meg a rendőrségen, és feljelentését tegye meg. Tájékoztatta továbbá, hogy amennyiben újabb atrocitás éri, abban az esetben hívja újra a segélyhívót.

Miután több kérdése elmondása szerint nem volt, és megköszönte a segítséget, nyugodtabbnak látszott, a rendőrök közölték vele, hogy az intézkedést befejezték, majd távoztak. Intézkedés végét és eredményét TIK-kel közölte ezután a r. tzls..

3) L. r. örm. jelentésében a r. tzls-sal egyezően adta elő a történeteket, ezért a részletes ismertetéstől a Testület eltekint. Csupán annyit rögzít, hogy a r. örm. jelentése annyi többletinformációt tartalmaz, hogy a panaszost tájékoztatták, hogy amennyiben megbizonyosodik az elkövető személyéről 30 napon belül magánindítvánnyal élhet az elkövetővel szemben könnyű testi sértés, illetve becsületsértés elkövetése miatt. A panaszos tájékoztatásunkat tudomásul vette.

Továbbá megjegyezte még, hogy az intézkedés során a panaszos által leírtakat, miszerint minősíthetetlen hangnemben kommunikáltak vele, illetve számon kérték arról, hogy miért hívja „indokolatlanul” a segélyhívó számot nem fedik a valóságot.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a Szolgálati Szabályzat rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) Szabadság a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület először azt vizsgálta, hogy a rendőröknek volt-e intézkedési kötelezettsége az adott esetben.

Az Rtv. 13. §-a szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a

rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A Szolgálati Szabályzat 9. §-ának (1) bekezdése azzal egészíti ki a fenti szabályt, hogy a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki. A 8. §-a szerint pedig a rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást.

A garázdaság tényállást a Szabs. tv. 170.§-a szabályozza, eszerint aki olyan kihívóan közösséggellenes magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotráncokozást vagy riadalmat keltsen, szabálysértést követ el.

A zaklatás tényállását a Btk. 222. §-a rendezi. Ennek (2) bekezdése szerint aki félelemkeltés céljából

a) mást vagy rá tekintettel hozzátartozóját személy elleni erőszakos vagy közveszélyt okozó büntetendő cselekmény elkövetésével megfenyeget, vagy

b) azt a látszatot kelti, hogy más életét, testi épségét vagy egészségét sértő vagy közvetlenül veszélyeztető esemény következik be, vétség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A Btk. 164. § (1) bekezdése szerint aki más testi épségét vagy egészségét sérti, testi sértést követ el.

A Btk. 227. § (1) bekezdése szerint aki a Btk. 226. §-ban meghatározottakon kívül mással szemben

a) a sértett munkakörének ellátásával, közmegbízatásának teljesítésével vagy közérdekű tevékenységével összefüggésben vagy

b) nagy nyilvánosság előtt

a becsület csorbítására alkalmas kifejezést használ, vagy egyéb ilyen cselekményt követ el, vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A (2) bekezdés szerint az (1) bekezdés szerint büntetendő, aki a becsületsértést tettelesen követi el.

A Testület ezen a ponton szükségesnek tartja felhívni a figyelmet töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

a) A rendőr és a panaszosi előadás szerint a panaszos tett bejelentést, ami szerint a házában lévő emberek zaklatják és fél tőlük.

A bejelentés tartalma a Testület álláspontja szerint felvetette annak a gyanúját, hogy az érintett személyek garázdaságot vagy zaklatást vagy testi sértést követnek el, tehát a bejelentésben ismertetett esemény nyilvánvalóan olyannak volt tekinthető, amely az Rtv. 13. §-a értelmében rendőri beavatkozást tett szükségessé, intézkedési kötelezettséget keletkeztetett.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a bejelentések tartalma miatt a rendőrségnek fennállt az intézkedési kötelezettsége.

b) A Testületnek ezt követően abban kellett állást foglalnia, hogy az intézkedési és a segítségnyújtási kötelezettségét a rendőrség jelen esetben megfelelően teljesítette-e.

A rendőrök segítségnyújtási kötelezettségét az Rtv. 24. § (1)-(2) bekezdése rendezi, eszerint a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A magánérdekek védelme az Rtv. alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne.

A rendőri jelentések szerint a zaklatott panaszt az udvarban kezdték meghallgatni, majd pedig a lakásban, ahova a panaszos engedte be őket. Az intézkedés során próbálták a panaszt megnyugtani, aki az intézkedés során végig zaklatottan viselkedett, összefüggő mondatai nem nagyon voltak, nehézkes volt a mondandóját megismerni. Kérdésükre a panaszos elmondta, hogy őt egy, az udvarban lakó nő bántotta, egész pontosan kapott tőle egy pofont. Kérdésre, hogy ki volt az, azt mondta, hogy nem ismeri, csak látta már. Közölte vele, hogy a bejelentésében konkrétan megnevezte a "támadóját", azt mondta, hogy nem valószínű, hogy ő – az anyja – volt. nem is emlékszik, hogy nézett ki. Ezt követően a rendőr tájékoztatta a "hamis vád" jogkövetkezményeiről.

Kérdésre, hogy keletkezett-e sérülése, azt mondta, hogy pofont kapott, épphogy érzi csak, látható sérülés nem volt a személy arcán.

A bejelentésben szereplő személyeket a rendőrök által ismert egyének, szintén ott laknak, a közös udvarról nyíló lakásokban. A rendőrök másokat meghallgatni nem tudtak, mivel ahogy érkezésükkor, úgy az intézkedés közben sem tartózkodott ott senki, ajtót pedig nem nyitottak sehol. A r. tzls. tájékoztatta a panaszt, hogy amennyiben eljárást szeretne a történetek követően, abban az esetben el kell mennie a kórházba, látletet kell vetetnie, majd annak birtokában jelenjen meg a rendőrségen, és feljelentését tegye meg. Tájékoztatta továbbá, hogy amennyiben újabb atrocitás éri, abban az esetben hívja újra a segélyhívót.

Miután több kérdése elmondása szerint nem volt, és megköszönte a segítséget, nyugodtabbnak látszott, a rendőrök közölték vele, hogy az intézkedést befejezték, majd távoztak.

Ezzel szemben a panaszos azt állította, hogy a rendőrök a helyszínen az ő engedélye nélkül léptek az ingatlan területére, ott őt meg se hallgatták rendesen, majd a szomszédokkal beszéltek, aztán pedig megtiltották neki, hogy máskor ilyen dolgokért zaklassa a rendőrséget.

A Testület a rendelkezésre álló bizonyítási eszközök szűkös volta miatt nem tudta megfelelően rekonstruálni az eseményeket, így nem tudta feloldani a rendőri és a panaszos előadás közötti ellentmondást. Emiatt a Testület nem tudott abban a kérdésben állást foglalni, hogy a rendőrök megfelelően eleget tettek-e a bizonyítási kötelezettségüknek.

A fentiek alapján a Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme nem megállapítható.

3) A panaszos sérelmezte a rendőr által használt hangnemet.

A Testület a panasz ezen része kapcsán emlékeztet az Rtv. fentebb hivatkozott 2. §-ára. Szükségesnek tartja kiemelni továbbá a Független Rendőri Szakszervezet főtitkárának, az Országos Rendőrfőkapitányának, és a Belügyi és Rendvédelmi Dolgozók Szakszervezete főtitkárának a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét kihirdető, 2007. július 4-én Budapesten kelt közös nyilatkozatát (a továbbiakban: Etikai Kódex), amely iránymutatásul szolgál a Rendőrség számára a rendőrök által követendő magatartás tekintetében. Az Etikai Kódex 1. pontjának második mondata a rendőrré vonatkozóan előírja: „Önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások

érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „[a] rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit [...] indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz [...] megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint: „[t]udatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [pl. 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg a tv-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezetben belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.” Az országos rendőrfőkapitány 2008. szeptember 10-én kelt, 25800/6/2008. RP. sz. határozatában ezzel a megközelítéssel egyetértett, és azt is kimondta, hogy még az intézkedés alá vontak „provokatív, durva, sértő magatartása sem mentheti az intézkedő rendőr ehhez hasonló viselkedését.”

A jelentések szerint a rendőr kulturáltan beszélt a panaszossal, nem volt agresszív, az intézkedést biztosító másik rendőr pedig nem kommunikált a panaszossal.

Ezzel szemben a panaszos arrogáns hangnemről számolt be.

A jelen esetben a panaszos, illetve az intézkedő rendőr előadásai oly mértékben vannak ellentmondásban, hogy további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában az ellentmondás nem oldható fel a rendőrök által alkalmazott hangnem tekintetében.

A Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 2. §-ában rögzített előírásokat, ezért a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem megállapítható.

4) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőr nem azonosította magát az intézkedés kezdetén.

A rendőri jelentés szerint az intézkedés megkezdésekor köszönt, közölte, hogy közúti ellenőrzést végez, majd azonosította magát. A jelvéyszám helyszíni bírságról szóló iraton is rajta van.

Az Rtv. 20. (2) bekezdése szerint a rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.

A Szolgálati Szabályzat 5. §-a szerint az intézkedést a rendőr - az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően - a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelegéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja. A rendőri intézkedés eredményességének veszélyeztetésére figyelemmel a fentiek intézkedés megkezdését megelőző közlése akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti.

A jelen esetben a panaszos, illetve az intézkedő rendőr előadása oly mértékben vannak ellentmondásban, hogy további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában az ellentmondás nem oldható fel akörben, hogy a rendőr az intézkedés kezdetekor eleget tett-e az Rtv. 20. §-ban előírtaknak.

A Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőr betartották-e az Rtv. 20. §-ában rögzített előírásokat, ezért a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható.

IV.

A rendőrségnek a bejelentést alapján intézkedési kötelezettsége keletkezett, azonban az ellentmondó előadások és az egyéb bizonyítékok hiánya miatt az események nem rekonstruálhatóak megfelelően, így nem lehet megállapítani, hogy a rendőrség megfelelően eleget tett-e az intézkedési kötelezettségének. Így a Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme nem megállapítható. A Testület a hangnem és az azonosítási kötelezettség elmulasztása miatti panaszrész tekintetében ugyanezen okból szintén úgy foglalt állást, hogy az emberi méltósághoz való joga sérelme és a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme nem megállapítható.

A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést fogantató szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2017. december 14.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes, előadó testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag